

Punta Cana, Dominican Republic (D.R.)

August 04/11-2010

Cũng gần chục năm rồi, gia đình chúng tôi mới lại được dịp đi vacation. Mấy năm trước, bệnh hoạn quá trời, không dám đi đâu hết đành phải ngồi nhà ... đọc kinh. Năm nay, sức khoẻ khả quan hơn nhiều nên ... liều mạng làm một chuyến cho lên tinh thần.

Nếu đi lòng vòng trong nước Mỹ thì chẳng thấy gì khác lạ. Đâu cũng McDonald, Burger King, rồi thì ... mấy ông bụng phệ, mấy bà, mấy cô cũng ... phệ bụng. Quen mắt quá rồi ... Ok, đi Punta Cana chơi một lần cho biết. Kẻo mai mốt, lụm khụm, muốn đi ... lại không đi nổi.

Chúng tôi đến Punta Cana vào lúc 1giờ15 chiều. Vừa xuống máy bay, không khí nóng ẩm ủa tới làm mờ cả kiếng mắt. Có nhân viên phi trường đến hướng dẫn chúng tôi vào những căn nhà dành cho khách quốc tế. Nhà tiếp "khách đến" có nền lát gạch và mái lợp lá theo kiểu các nhà xứ nóng, rộng rãi và thoáng mát!!. Tại đây, chúng tôi xuất trình passport và như thông lệ, kiểm soát hành lý cá nhân, lấy luggages. Sau đó thì lên xe bus để về khách sạn đã đặt trước. Trên đường đến khách

sạn, nhìn cảnh vật chung quanh, sao thấy giống Việt Nam quá. Những bụi tre, cây dừa, cây cau, cây chuối, ổi, xoài và cả cây phượng đầy hoa làm tôi có cảm tưởng như đang đi về miệt Vĩnh Long Trà Vinh vậy tôi bỗng thấy nhớ nhà.

Punta Cana là một thành phố du lịch ở phía đông nam Dominican Republic (gọi đúng là Dominicána República). Chữ "punta cana" có nghĩa như sau:

Punta = chóp, đỉnh, địa điểm (point, location).

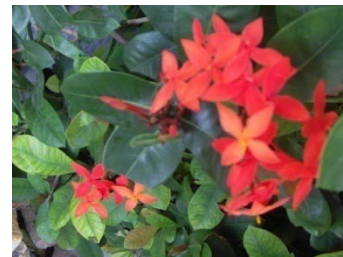
Cana = tên một loại cây dừa (palm tree), mọc rất nhiều tại đây, lá được dùng để lợp nhà như ở làng quê Việt Nam.

Nếu nhìn trong bản đồ Dominican Republic thì ta thấy vùng xung quanh phi trường "phụt" ra như một mũi nhọn. Vì vậy, nên vùng này được gọi là Punta Cana.

Dominican Republic là một nước theo thể chế Cộng hoà, nằm ở phía nam đảo Hispaniola thuộc quần đảo Antilles, trung Mỹ. Nếu so với Hoa Kỳ thì nước này còn quá nghèo. Tuy nhiên, nếu so với Việt Nam thì ... họ cũng hơn mình. Nguồn lợi chính của quốc gia là du lịch nên ngành này phát triển rất mạnh mẽ. Đa số việc kinh doanh khách sạn cũng như những dịch vụ liên hệ đều nằm trong tay những công ty lớn ở Âu châu như Tây Ban Nha, Pháp, Thụy Điển, Đức. Một ít thuộc Hoa Kỳ và Gia Nã Đại.

	Dominican Republic	Việt Nam	USA
Diện Tích (km ²)	48,670	331,210	9,826,675
Dân số	9,700,000	89,500,000	310,232,263
GDP - per capita (\$US)	8,300	2,900	46,400
GDP - national (\$US)	80,530,000,000	258,100,000,000	14,260,000,000,000
Thứ hạng trong thế giới	115	165	11

Dominican, trước năm 1821 là thuộc địa của Tây Ban Nha (Spain) trong một thời gian dài 300 năm. Dành được độc lập vào năm 1821 và liền ngay sau đó thì lại bị chiếm cứ bởi Haiti (Haiti ở phía bắc Dominican). Đến năm 1844, sau cuộc chiến mang tên là Dominican Independence War, một lần nữa, mới dành lại được độc lập. Tuy nhiên, chính trị cũng không được ổn định mãi cho đến 1996, dưới sự lãnh đạo của Leonel Fernandez, quốc gia mới được yên ổn đến ngày nay. Cũng vì 300 năm là thuộc địa của Spain mà người Dominican nói tiếng Spanish cũng như đa số các quốc gia trong vùng trung và nam Mỹ châu. (tiếng Mã và tiếng thuần túy Tây Ban Nha có những từ khác nhau. Thí dụ như: Tiếng Mã gọi rượu vang đỏ là "vino rojo", còn tiếng Tây Ban Nha gọi là "vino tinto" (sở dĩ tôi biết chữ này vì ... tôi rất khoái uống 1, 2 ly vang đỏ trong bữa ăn).

Khí hậu và phong cảnh khá giống Việt Nam. Nóng và ẩm. Đi đâu cũng thấy dừa là dừa. Chuối, mía, ổi, xoài, bưởi, mít, cây bàng, cây me và cả những cây sa-kê (bread fruit). Quên, tôi cũng thấy có cây cóc và ô-môi nữa. Đặc biệt có rất nhiều cây phượng. Bây giờ đang là mùa hè nên phượng trở hoa đỏ ối, rất đẹp. Người xứ này có màu da nâu, vóc dáng hơi nhỏ gọn thuộc giống dân Tây Ban Nha chứ không đen, thô và

lớn con như người da đen ở Mỹ là thuộc giống dân Phi châu. Cơm là thức ăn hàng ngày của họ cũng như Việt Nam mình vậy. Và họ cũng rất khoái ăn ... cơm cháy nữa chứ. Họ cũng ăn gà kho hay cá kho giống mình nhưng dùng muối chứ không dùng nước mắm. Lạ nữa là họ cũng ... ngâm "rượu thuốc", được gọi là "Mamajuana". Rượu này rất phổ

thông vì họ nói là trị được bá bệnh và có hiệu quả như Viagra vậy ... thần dược mà. Tuy nhiên, họ không ngâm rượu với rắn hay thằn lằn, cắt ké mà chỉ với các loại lá cây thôi. Tôi cũng thử 2 ly khi ăn tối ở nhà hàng Luigui's (Brazilian) tại Riu Palace ... hồng thấy ép-phê gì hết trơn!

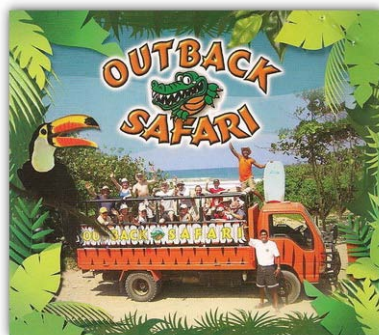
Trình độ học vấn của người dân Dominican cũng khá. Học lực trung bình là lớp 8. Một số trường tiểu học được bảo trợ bởi những trung tâm du lịch như Riu Hotels & Resorts chẳng hạn. Chương trình welfare của quốc gia này cũng khá tốt. Những gia đình nào có thu nhập dưới 210 US đô-la/tháng thì được chính

phủ trợ cấp điện, gas, y-tế và thực phẩm. Nhìn xung quanh, thấy ... sao có nhiều căn nhà chỉ còn cái nền với vài cây cột, có căn chỉ có tầng trệt còn tầng lầu đâu mất tiêu, chắc là nhà hoang ... nhưng không phải đâu, đó là những căn nhà mới xây vài tháng hay vài năm trước nhưng hết tiền nên stop đến khi nào để dành đủ thì ... xây

tiếp. Nhà xây, nhà lợp tôn, lợp tranh, lợp lá chen lẫn nhau cao thấp đủ màu đủ cỡ. Phần đông nhà của người nghèo có mái lợp tôn hay lợp bằng lá dừa hoặc rơm rạ. Vách thì làm bằng thân cây dừa, chẻ ra như ván rồi đóng lên làm vách. Phương tiện di chuyển thì ngoài một số ít xe hơi, họ dùng xe gắn máy loại nhỏ hay bằng cách cưỡi những con lừa để đi đó đây. Có lẽ dùng lừa tiện hơn vì đường xá ngoằn ngoèo, lên dốc xuống dốc, đôi khi bị đứt đoạn nữa. Ngoài ra, dân Dominican cũng thích ... đá gà (hông biết là gà nòi hay gà tre?). Đá gà là hợp pháp chứ không illegal như bên Mỹ. Tại làng mà chúng tôi đến thăm, có một trường đá gà xây theo kiểu vòng tròn như colosium của người La-Mã xưa, có thể chứa được 1,300 người. Tại đây, mỗi tuần đều có những trận đá gà và cá độ vào thứ Bảy từ 10 giờ sáng đến 5 giờ chiều. Có những tay đá gà hay cá độ chuyên nghiệp chỉ sống nhờ nghề này.

Về tôn giáo thì đa số dân Dominican theo đạo Thiên Chúa. Nên "Voodoo", một đạo của người Haiti, hầu như không có. Người chết thì được chôn trong những cái hộp gỗ trong nhà mồ lộ thiên. Chỉ có những gia đình giàu có mới hoả thiêu người chết vì mỗi vụ thiêu xác tốn không dưới 4 ngàn đôla (1 US đôla trị giá bằng 36.40 pesos) mà

thu nhập người dân thường khoảng 2, 3 trăm một tháng nên chỉ có cách "chôn khô" là ít tốn kém nhất. Riêng những nhân viên phục vụ trong hotels/resorts thì lãnh lương căn bản \$210/tháng. Mặc dù là lương tối thiểu nhưng họ được bao ăn ở, quần áo và cả di chuyển nữa. Họ phải làm 12 giờ/ngày, và liên tục 15 ngày thì được nghỉ 3 ngày. Ngoài ra, số tiền tip mà họ được chia hàng tháng trung bình từ 6, 7 trăm đô-la nữa. Cộng chung thì lương của họ là khoảng 10 ngàn đô-la một năm. Gấp đôi số lương lãnh được của

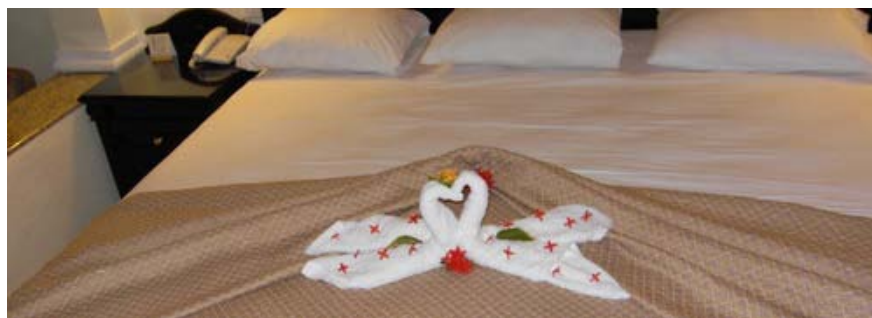
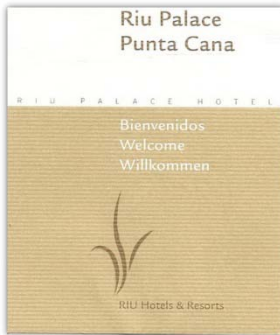
một anh cảnh sát địa phương. Do đó mà nhiều người làm việc trong khu du lịch đến từ rất xa. Họ sẵn sàng bỏ lại gia đình để đến những resorts này làm việc và gửi tiền về với hy vọng cuộc sống gia đình họ sẽ khá hơn. Được có một chỗ làm như bồi bàn ở những nơi này, đòi hỏi họ phải có trình độ học vấn khá và nhất là phải biết chút ít tiếng Anh.

Khách sạn Riu Palace, nơi chúng tôi ở, thuộc hạng 5 sao, rất đẹp và tiện nghi. Họ tiếp đãi chúng tôi rất nồng hậu. Khu lobby rộng mênh mông. Rượu, bia và mix drink thì ... chỉ cần gọi là có... không phải trả tiền thêm (típ thì tùy ý, thường thì 1 đô-la cũng đủ). Ăn sáng, trưa thì có 2, 3 nhà hàng buffets cho mình thưởng thức. Tối thì có thể ăn dinner tại những nhà hàng buffets hay tùy thích, chọn một trong những nhà hàng quốc tế đặc biệt như: Luigui's, Yakohama, Rodizio, Krystal. Những nhà hàng này chỉ tiếp khách cho dinner mà thôi và mình phải reserve trước từ sáng sớm vì số bàn giới hạn. Ăn tối thì phải mặc đồ trang hoàng lịch sự còn ngoài ra thì tự do. Short, áo thun, mang dép cũng ... tự nhiên. Buffet ở đây không phải như những buffets mình thường thấy ở bên Mỹ. Phải nói là có mấy trăm loại thức ăn, uống và desert khác nhau cho mình chọn lựa. Phòng khách sạn thì mỗi ngày được trang hoàng theo một lối riêng biệt, với những cánh hoa trang hay habiscus (bông bụp) đỏ rất đẹp mắt. Trong phòng ngủ cũng có sẵn một dispenser với 4, 5 loại rượu mạnh cho mình ... xịn. Rất tiếc tôi không uống được mấy loại này nên chỉ ... nhìn. Phải nói là giải khát như bia, mix drink, nước ngọt có ... “ở khắp mọi nơi”. Dù đang nằm phơi nắng hay ngâm mình trong hồ bơi, hay đọc sách dưới tàng dừa nghe sóng biển rì rầm cũng luôn có những nhân viên phục vụ đi tới lui hỏi xem mình có cần uống gì không. Bãi biển Punta Cana cũng đẹp không thua Waikiki ở Hawaii. Nói tới bãi biển tôi mới nhớ là ở đây, thỉnh thoảng cũng thấy những người đẹp “ngực trần” đi dọc bờ biển để phơi nắng và ... khoe của. Chương trình giải trí của khách sạn cũng khá độc đáo. Từ sáng cho tới chiều đều có những chương trình sinh hoạt khác nhau như aerobic dance, water exercise, dạy cách trang trí phòng ngủ, lô-tô, kayaking, banana boat ride, snorkeling, scuba diving, v.v.. và đặc biệt vào buổi tối, sau dinner thì có nhạc sống ngoài trời rồi sau đó là “show time”. Mỗi đêm đều có một show khác nhau. Las Vegas show, Circus, Micheal Jackson show, v.v.. Ngoài ra, văn phòng du lịch tại hotel còn có tổ chức những chuyến du ngoạn ngoài khu vực riêng của resort như đi tắm và lặn ở những hòn đảo xa xa hay đi xem phong cảnh và sinh hoạt dân chúng trong những làng lân cận. Dùng bữa ăn trưa với những thức ăn thuần túy địa phương. Trên bàn ăn, ngoài mâm cơm trắng, cơm chiên còn thêm một mâm cơm ... cháy. Hỏi ra mới biết là họ cũng thích món này. Phải chi có mở hành nữa là ... đủ bộ.

Trong chuyến du lịch kỳ này, chúng tôi có gặp đôi vợ chồng trẻ Việt Nam, gốc Cần Thơ, mới cưới nhau vài ngày trước và đang đi honeymoon tại đây. Chúng tôi họp thành một nhóm, đi ăn và đi chơi chung với nhau ... vui thiệt!

Ngày vui nào cũng mau qua ... Mới đây mà đã tới lúc phải rời Punta Cana ... huhu ... Nhìn lại, chúng tôi người nào cũng bị nắng ăn như người địa phương. Nếu ở đây thêm vài ngày nữa thì chắc thành ... Dominicana.

Punta Cana, Dominican Republic Aug. 10-2010

Cooking rice for lunch

Macao beach (Aug. 11-2010)

